

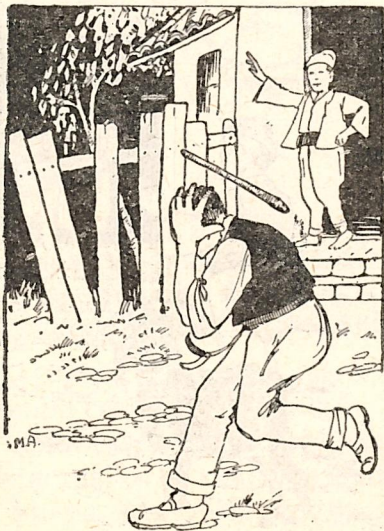
остави, поиска да опита това, което му каза северниятъ вѣтъръ.

— Козелче, — каза то, — дай ми пари! И веднага предъ него се появи единъ купъ златни монети. То напълни джобовѣ си и влѣзе въ кръчмата.

Момчето поиска да яде. Кръчмарката отъ страхъ да не би то да разбере, че тя му е откраднала кърпата, му даде само каша и каза, че друго за ядене нѣма. Момчето се наяде и отиде да спи. Но мжжътъ на кръчмарката бѣше видѣлъ презъ ключалката на вратата, какъ момчето си напълни джобовѣ съ пари и разказа на жена си. И презъ нощта, докато момчето спѣше, тѣ му смѣниха козела.

На другата вечеръ момчето стигна у дома си. Но когато то поиска да покаже козела на майка си и му поиска пари, не се яви никакво злато.

Отново момчето се върна при северния вѣтъръ. Вѣтърътъ се очуди много, когато го изслуша. — Не мога да ти дамъ нищо, освенъ една стара пржчка, която, щомъ ѝ кажешъ: „Пржчко удрай!“ започва да удря, докато ѝ не речешъ „Стига!“

Момчето благодари и тръгна назадъ. За трети пжтъ то се отби въ кръчмата. Тамъ го приеха любезно, защото мислѣха, че то пакъ носи нѣщо вълшебно съ себе си. Но момчето не бѣше толкова глупаво. То бѣше разбрало, че тука става нѣщо съ даровѣтъ му и тая вечеръ бѣше особено внимателно.

Когато си лѣгаше, то взе пржката до себе си. Кръчмарътъ, който мислѣше, че това е нѣкаква вълшебна пржчка, бѣше успѣлъ вече да намѣри друга, прилична на нея. Той тихо се примъкна до леглото на